

237

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 maja 1951 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatkach terenowych.

Na podstawie art. 8 ust. 7, art. 9 ust. 2, art. 16 ust. 5, art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 110) oraz art. 2 ust. 3 i art. 5 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 110).

Do art. 5.

§ 2. 1. Za gospodarstwo rolne uważa się gospodarstwo w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.

2. Za budynki związane z gospodarstwem rolnym uważa się:

- 1) budynki gospodarcze, przeznaczone dla celów gospodarstwa rolnego, jeżeli wykonywane w budynkach tych świadczenia nie podlegają podatkowi obrotowemu,
- 2) budynki mieszkalne, zamieszkałe przez właścicieli, współwłaścicieli, właścicieli czasowych, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych, członków ich najbliższej rodziny i innych domowników

oraz przez osoby, zatrudnione w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę, jak również przez członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych (zrzeszeń uprawy ziemi, rolniczych spółdzielni wytwórczych, rolniczych zespołów spółdzielczych i rolniczych zrzeszeń spółdzielczych).

3. Za członków najbliższej rodziny uważa się osoby wymienione w przepisach o podatku gruntowym. Za innego domownika uważa się osobę należącą do wspólnego gospodarstwa domowego nie będącą członkiem najbliższej rodziny.

§ 3. 1. Za grunty należące do budynków mieszkalnych, nie związanych z gospodarstwem rolnym, uważa się grunty o obszarze nie przekraczającym 5.000 m², położone przy budynkach mieszkalnych, jeżeli grunty te nie są zorganizowane jako gospodarstwo rolne, stanowiące istotną podstawę utrzymania ich właściciela, użytkownika lub posiadacza.

2. Za budynek mieszkalny uważa się budynek, który przynajmniej w połowie jest z przeznaczenia mieszkalny.

§ 4. Za grunty należące do budynków użytkowych nie związanych z gospodarstwem rolnym uważa się

grunty przy budynku niemieszkalnym, niezależnie od wielkości ich powierzchni, tworzące pod względem gospodarczym nieprzerwaną całość i służące potrzebom znajdującego się w budynku przedsiębiorstwa, z wyjątkiem obszarów o powierzchni ponad 5.000 m², użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami zamkniętymi, użytkowanymi dla celów hodowli ryb lub rybołówstwa.

§ 5. Do gruntów należących do budynków mieszkalnych (§ 3 ust. 1) i użytkowych (§ 4) nie związanych z gospodarstwem rolnym nie zalicza się obszarów, służących niezbędnym potrzebom osób, zamieszkałych w tych budynkach lub znajdujących się w nich przedsiębiorstw, jak place pod budynkami i zabudowaniami ubocznymi, podwórza, przejęcia, dojazdy, kwietniki, zieleńce, oraz obszarów położonych przy budynkach mieszkalnych, uznanych za nieużytki.

§ 6. 1. Za grunty nie zabudowane, nie wchodzące w skład gospodarstwa rolnego bez względu na miejsce położenia i sposób użytkowania uważa się grunty, na których nie znajdują się budynki i które według miejscowych prawomocnych planów zagospodarowania przestrzennego, a w miejscowościach nie posiadających tych planów według wytycznych właściwych władz planowania — przeznaczone zostały na zabudowę, która może być podjęta już w roku podatkowym.

2. Częściowe zabudowanie gruntu nie stanowi przeszkody do uznania go za nie zabudowany, jeżeli zabudowania te nie wyczerpują w całości przeznaczenia gruntu (np. kantor przy składzie węgla).

3. O uznaniu gruntów, o których mowa w ust. 2, za nie zabudowane decyduje organ finansowy po zasięgnięciu opinii władzy budowlanej.

Do art. 6 ust. 1 pkt 6 i 7.

§ 7. Za grunty pod drogami oddanymi do publicznego użytku uważa się:

- 1) właściwą drogę (grunty pod nawierzchnią drogi, po której odbywa się ruch kołowy i pieszy wraz z przylegającymi przydrożami i ścieżkami, ograniczone krawędzią drogi),
- 2) grunty służące trwale i bezpośrednio celom drogi na urządzenia odwadniające drogę, na urządzenia techniczne i zadrzewienie oraz pasy przydrożne o szerokości 2 m, licząc od zewnętrznej krawędzi skarpy rowu, nasypu lub granicy zadrzewień.

§ 8. 1. Za grunty pod torami kolejowymi (torowiska) uważa się grunty zajęte pod właściwe tory i urządzenia techniczne wraz z przylegającymi ścieżkami, ograniczone krawędzią korony torowiska.

2. Na równi z gruntami zajętymi pod tory kolejowe traktować należy:

- 1) grunty zabudowane i place składowe w obrębie stacji oraz drogi dojazdowe,
- 2) pasy przy torowiskach kolejowych o szerokości w rzucie poziomym 3 m.

Do art. 8 ust. 7.

§ 9. 1. Dla budynków nie wynajętych i nie wydzierżawionych, a w szczególności dla zajmowanych lub oddanych bezpłatnie do użytkowania lub użytkowania, wartość czynszową ustala się:

- 1) dla mieszkalnej części budynku — w wysokości czynszu, jaki by na podstawie przepisów o najmie lokali opłacały w charakterze najemców osoby zajmujące lokale w tej części budynku,

2) dla użytkowych części budynków — w wysokości czynszu łącznie z należną wpłatą na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej, jaki by został uzyskany w roku podatkowym za najem takich samych lub podobnych pomieszczeń.

2. W razie niemożności ustalenia w konkretnym przypadku w sposób wskazany w ust. 1 wartości czynszowej wysokość jej ustali organ finansowy po zasięgnięciu opinii władzy czynszowej.

§ 10. Wartość bieżąca budynków z natury swej przeznaczonych na cele użytkowe w odniesieniu do podatników, którzy nie są podmiotami gospodarki społecznej, ustala się na poszczególny rok podatkowy w wysokości wartości budowlanej (odbudowy) budynków.

Do art. 9 ust. 2.

§ 11. Dla gruntów należących do budynków, nie związanych z gospodarstwem rolnym i gruntów nie zabudowanych nie wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, w odniesieniu do podatników, którzy nie są podmiotami gospodarki społecznej, ustala się następujące stawki podatkowe w zależności od obszaru i położenia tych gruntów:

Kategorie osiedli	Grunty	
	należące do budynków, nie związanych z gospodarstwem rolnym	nie zabudowane, nie wchodzące w skład gospodarstwa rolnego
	stawki w złotych za 1 m ² powierzchni gruntu rocznie	
1. Osiedla i miasta do 25.000 mieszkańców	0,05	0,10
2. Osiedla i miasta ponad 25.000 mieszkańców nie stanowiące powiatów	0,10	0,20
3. Miasta do 100.000 mieszkańców stanowiące powiaty	0,20	0,40
4. Miasta ponad 100.000 mieszkańców	0,25	0,50

Do art. 16 ust. 5.

§ 12. Przepisy § 9 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio przy ustalaniu wartości czynszowej dla lokali.

Do art. 25 i 29.

§ 13. Przepisy dotyczące poboru w drodze inkasa podatku od lokali stosuje się odpowiednio przy poborze podatku miejskiego i od zbytku mieszkaniowego.

Do art. 30 ust. 2.

§ 14. Od podatku jest wolne posiadanie psów:

- 1) utrzymywanych przez władze wojskowe i władze bezpieczeństwa publicznego,
- 2) utrzymywanych do pilnowania mienia, będącego w posiadaniu władz, urzędów państwowych i podmiotów gospodarki społecznej,
- 3) utrzymywanych przez zakłady naukowe, lecznicze i doświadczalne wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych,
- 4) utrzymywanych przez osoby korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości lub przez konsulów i pracowników konsularnych nie będących obywatelami polskimi,

- 5) będących pomocą dla kalek (niewidomych, głuchoniemych, niedołączonych itp.) po jednym na każdą osobę,
- 6) łańcuchowych, utrzymywanych do pilnowania gospodarstwa rolnego lub obejścia budynków mieszkalnych, po jednym na każde gospodarstwo lub obejście,
- 7) utrzymywanych do pilnowania stad owczych na wypasach,
- 8) utrzymywanych przez dozorców nocnych po jednym na każdego dozorcę,
- 9) będących przedmiotem handlu przedsiębiorstw trudniących się zawodowo sprzedażą psów,
- 10) utrzymywanych przez osoby czasowo przebywające na obszarze miasta lub gminy, nie dłużej jednak niż przez miesiąc od dnia przybycia lub też przebywające dłużej niż miesiąc bądź przybyłych na stały pobyt, jeżeli podatek od psów został zapłacony za dany rok podatkowy w miejscowości, z której osoby te przybyły,
- 11) szczeniąt do 8 tygodni.

Do art. 32.

§ 15. 1. Zarządza się obliczanie i pobór podatku od rybołówstwa od osób, na które wystawiona jest karta wędkarska — przez Polski Związek Wędkarski w charakterze płatnika.

2. Płatnik powinien pobrać podatek przed wydaniem karty wędkarskiej.

3. Fakt pobrania podatku od rybołówstwa należy zaznaczyć w ewidencji wydanych kart wędkarskich przez podanie w niej daty i numeru kwitu.

4. Płatnik obowiązany jest wpłacać, przy równoczesnym dołączeniu odpowiedniej deklaracji, wszystkie pobrane w ciągu miesiąca sumy podatku do kasy specjalnej przy prezydium rady narodowej, która podatek wprowadziła, lub na konto prezydium w Narodowym Banku Polskim albo w Powszechnej Kasie Oszczędności do dnia 5 następnego miesiąca.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*